

imod det i 1925, og det forekommer mig da rimeligt, at denne Mand maa tage fat paa at faa denne Seminarieuddannelse omdannet, som han selv anser for at være saa skadelig, som han siger i dette Interview.

Jeg ser jo nok, at den højtærede Undervisningsminister i hvert Fald den Gang holdt paa Mænd, som var uenige med ham — det er i øvrigt en ganske mærkværdig Anskuelse, de fleste andre holder paa dem, de er enige med —, men jeg kan dog ikke antage, at Ministeren gaar saa vidt, at han ogsaa holder paa Systemer, han er uenig i, og det maatte han jo gøre, hvis han vilde fortsætte med den Seminarieuddannelse, der nu finder Sted.

De negative Standpunkter har altsaa hidtil været Ministerens Kæphest. Nu skulde han dog prøve med de positive. Det er virkelig paa høje Tid, at vi faar de positive Standpunkter frem; baade paa Teatrets, paa Museets og paa Skolens, navnlig Folkeskolens, Omraade er Handlingens Tid i høj Grad inde. Det gaar ikke længere, at vi spilder Kræfterne paa den Seminarieuddannelse, vi nu har, vi maa have en ordentlig Uddannelse, som Landet kan være bekendt, og som Landets Skolevæsen kan være tjent med. Det kan ikke gøres længere med flotte Bemærkninger som dem, den højtærede Undervisningsminister har fremsat en Gang til et Blad, at dem, man en Gang kaldte „Rakket“, dem kan man ikke have Medlidenhed med. Det er ikke tilstrækkeligt at være saa flot paa det, der maa virkelig nogen Handling til, nogen Alvor til i Arbejdet paa saa vigtige Opgavers Løsning som de kulturelle Opgaver, der er underlagt Undervisningsministeriet.

Det forekommer mig i det hele, at det højtærede Ministerium er meget uheldigt med sine Fyndsprog. Det er ikke blot den højtærede Undervisningsminister, der er uheldig paa det Omraade, ogsaa den højtærede Statsminister er meget uheldig. Statsministerens Yndlingsudtalelse, som han brugte allerede, da han første Gang holdt Vælgermøde forud for det sidste Valg, lyder jo omtrent saadan: Vi kan ikke som Røde Kors gaa bag efter de kæmpende Hære og opsamle syge og saarede. Den højtærede Minister er aabenbart meget glad ved denne Udtalelse, for han gentager den Gang efter Gang. Sidst hørte jeg ham fremkomme med den paa et stort Venstremøde i Varde, og det lod til, at Venstremændene der jublede svært over denne Udtalelse.

Den er nu ikke saa fin, som den højt-

ærede Statminister aabenbart selv tror. Røde Kors er det Minimum af Humanitet og Menneskelighed, som hele Menneskeslægten er blevet enig om, og som ellers respekteres af alle over hele den civiliserede Verden. Selv i Krigens Tid undlader man at skyde paa den Plads, over hvilken Røde Kors vajer. Men den danske Statsminister har ikke Raad til at gaa og samle de syge og saarede op som Røde Kors, han har ikke den Menneskelighed, ikke den Samfundsfølelse, som det internationale Røde Kors er Udtryk for.

Det forekommer mig, at hverken den højtærede Statsministers eller den højtærede Undervisningsministers Udtalelse pynter paa Ministeriet. Disse to Ministres Valgsprog lyder maaske godt i Venstremænds Øren, men jeg kan forsikre, at de lyder meget ilde for alle Mennesker udenfor Venstre, og de lyder jo i Virkeligheden, som om de var udtalt af en Kammerjunker ved højsalig Kong Frederik den Sjettes Hof.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Hækkerup har Ordet for en kort Bemærkning.

Hækkerup: I Tilknytning til de Udtalelser og kritiske Bemærkninger, som den ærede foregaaende Taler fremsatte med Hensyn til Udførelsen af visse Statsarbejder, vil jeg gerne rette en paakrævet Henvendelse til den højtærede Minister for offentlige Arbejder angaaende Ringsted Station; jeg skal gøre dette i en kort Bemærkning for ikke at bidrage til at trække denne Debat længere ud end nødvendigt.

Ringsted Station blev flyttet for faa Aar siden. Der blev bygget en ny Stationsbygning, og denne blev taget i Brug i Juli 1925. Skønt Bygningen blev opført af nyt Materiale og, som jeg maa formode, i fuld Overensstemmelse med alle byggetekniske og sanitære Regler, viste det sig i Foraaet, at Bygningen var i høj Grad befængt med Svamp. Det var en saa alvorlig Historie, at der siden har været en Arbejdsstyrke i Gang med at fjerne det angrebne Tømmer og paa anden Maade bekæmpe Svampeangrebet, og skønt der er arbejdet paa dette i 4 Maanedes Tid, er man endnu langt fra færdig.

Det har ikke alene voldt Ubehag og Ulejlighed for dem, der bor paa Stationen — Stationsforstanderen og Kontroløren har i længere Tid maattet være ude af deres Lejligheder —, men det har ogsaa kostet betydelige Summer, og det har vakt